

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/37/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316010252
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5316010252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 20. júna 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal odvolanie obžalovaného E. W. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/55/2016 z 11.2.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/55/2016 z 11.2.2019.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného E. W., nar. XX.X.XXXX v Z., trvale bytom Z., J. XX, okres Z.,

podľa § 285 písm. b) Tr. por. o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora, Pv 22/16/5502 z 1.6.2016 pre skutok, že

ako otec detí: W. W., nar. X.X.XXXX, študenta ŽU Žilina a Y. W., nar. XX.X.XXXX, študentky UMB Banská Bystrica, obaja bytom u svojej matky, X. I. N. XXX, okres J., úmyselne riadne na tieto deti neplatil výživné v dobe od mesiaca júl 2015 najmenej do podania obžaloby, k vyživovacej povinnosti bol aj zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Čadca pod sp.zn. 15P/51/2010 zo dňa 12.1.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.1.2011, a to prispievať mesačne na syna W. sumou 65,- Eur a dcéru Y. sumou 65,- Eur, a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky detí a za uvedené obdobie na výživnom dlhuje najmenej 1 430,- Eur, pričom obvinený v dobe, keď neplatil výživné bol práceneschopný, avšak riadne si neplnil svoje povinnosti pacienta, chodiť na kontroly, vyšetrenia a hospitalizácie, pričom sa opakovane nedostavoval na predvolanie lekára, čím sa neodôvodnene umelo predlžovala doba práceneschopnosti, bol aj evidovaný na príslušnom úrade práce, pričom mal k dispozícii aktuálny prehľad voľných pracovných miest, poberal dávky v hmotnej núdzi, pričom vedel, že má vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom, a skutok spáchal hoci bol rozsudkom Okresného súdu v Čadci č. 1T/93/2013 zo dňa 24.11.2014, právoplatný 24.1.2015, uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky do 24.1.2017,

kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.,

pretože skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný E. W. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za uvedený trestný čin mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní uviedol, že s výrokom prvostupňového rozsudku sa nestotožňuje, nakoľko súd pri posudzovaní jeho viny nedostatočne posúdil jeden z obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, a to subjektívnu stránku. Prvostupňovému súdu postačovalo pri preukazovaní subjektívnej stránky samotné zistenie, že si neplnil vyživovaciu povinnosť, avšak ďalej nevyvíjal aktivitu smerom k zisťovaniu jeho osobných a sociálnych pomerov, v dôsledku ktorých nie je schopný zamestnať sa na trvalý pracovný pomer, resp. zamestnať sa tak, aby príjem z prípadnej ekonomickej činnosti postačoval na krytie potrieb jeho detí, jeho samotného a rovnako nezisťoval zdravotné problémy, ktoré sú príčinou jeho sociálnych pomerov. Uviedol, že v dôsledku svojho zdravotného stavu dokáže denne stáť na nohách 4 až 5 hodín, pričom zdravotné problémy u neho pretrvávajú 5 až 6 rokov. Liečil sa u reumatológa a ortopéda s tým, že jeho zdravotné problémy u neho pretrvávajú dlhodobo. Prvostupňový súd vzhľadom na tieto skutočnosti nezisťoval do akej miery jeho osobné pomery vplyvajú na jeho možnosť zamestnať sa a zaobstaráť si adekvátny príjem na zabezpečenie potrieb jeho detí a jeho vlastných potrieb. Bez náležitého preskúmania jeho osobných pomerov nie je možné považovať subjektívnu stránku trestného činu podľa § 207 Tr. zák. za preukázanú. Vzhľadom na tieto nedostatky v dokazovaní považuje napadnutý rozsudok okresného súdu za nezákonný, nesprávny a nespravodlivý. Nesúhlasí ani s postupom prvostupňového súdu, ktorý ukladal trest podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., a to po zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby. Pokiaľ ide o jeho predchádzajúce odsúdenie súdom bolo rozhodnuté, že sa osvedčil a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Vzhľadom na jeho osobné a sociálne pomery nie je dôvodné ani uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom a že toto je dôvodné, avšak z iných dôvodov než sú v ňom uvedené.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, avšak vykonané dôkazy nevyhodnotil dôsledne a dospel tak k nesprávnemu záveru o vine obžalovaného.

Zo skutku uvedeného v napadnutom rozsudku vyplýva, že obžalovaný bol uznaný za vinného, keď neplatil výživné od 14.6.2016 do 11.2.2019, teda do dňa vyhlásenia napadnutého rozsudku. Zo skutku uvedeného v obžalobe z 1.6.2016 vyplýva, že obžaloba bola podaná na obžalovaného pre skutok spočívajúci v tom, že neplatil výživné od mesiaca júl 2015 najmenej do podania obžaloby - t.j. do 1.6.2016. Z uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z 2.1.2016 vyplýva, že v tomto je uvedený skutok tak, že obžalovaný neplatil výživné od mesiaca júl 2015 do 2.1.2016. Z vykonaných dôkazov, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný bol v období od 9.6.2014 do 13.6.2016 práceneschopný. Zo spisu je zrejmé, že táto skutočnosť bola známa už v prípravnom konaní. V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd konštatuje, že obžalovaný vzhľadom na to, že bol od 9.6.2014 do 13.6.2016 práceneschopný, objektívne nebol schopný plniť vyživovaciu povinnosť, a preto nemohol naplniť znaky skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy. Prvostupňový súd vzhľadom na túto skutočnosť preto upravil skutkovú vetu s tým, že obžalovaný úmyselne neplnil vyživovaciu povinnosť od 14.6.2016 do vyhlásenia rozsudku - 11.2.2019.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že prvostupňový súd uznal obžalovaného za vinného pre neplatenie výživného od 14.6.2016 do 11.2.2019, čo je nepochybne obdobie až po podaní obžaloby - ktorá bola podaná 1.6.2016. Obdobie do 14.6.2016, kedy obžalovaný nemal platiť výživné, prvostupňový súd do skutku nezahrnul z dôvodu, že neplatenie výživného obžalovaným do tohto času nie je trestným činom. Možno teda konštatovať, že obžalovaný bol uznaný za vinného pre skutok, ktorý začal páchať až po podaní obžaloby. Ako bolo už vyššie uvedené pre tento skutok však nebolo začaté trestné stíhanie a

obžalovanému nebolo vznesené obvinenie a nebola na neho podaná ani obžaloba, keďže obžalovaný začal tento skutok páchať až po podaní obžaloby. Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňový súd uznal obžalovaného za vinného pre skutok, pre ktorý mu nebolo vznesené obvinenie a pre ktorý nebola na neho ani podaná obžaloba. Posudzovať opodstatnenosť postupu prvostupňového súdu, keď do skutku uvedenom v napadnutom rozsudku nezahrnul obdobie uvedené v obžalobe - od júla 2015, neprichádza do úvahy, keďže odvolanie podal len obžalovaný a takýto postup by odporoval ustanoveniu § 327 ods. 2 Tr. por., z ktorého vyplýva, že ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Možno teda konštatovať, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku rozhodol o skutku, pre ktorý na obžalovaného nebola podaná obžaloba, pretože ako vyplýva z napadnutého rozsudku obžalovaný tento skutok začal páchať až 14.6.2016, teda po podaní obžaloby - dňa 1.6.2016.

Krajský súd mal na zreteli aj možnosť posudzovania konania obžalovaného ako pokračovacieho trestného činu v zmysle § 122 ods. 10 Tr. zák., z ktorého vyplýva, že za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. V prípade obžalovaného však nie je možné konštatovať, že obžalovaný pokračoval v páchaní toho istého trestného činu, pre ktorý bola podaná na neho obžaloba, resp. vznesené mu obvinenie. Pokiaľ prvostupňový súd dospel k záveru, že skutok uvedený v obžalobe a páchaný obžalovaným do podania obžaloby, resp. aj po podaní obžaloby do 13.6.2016 nie je trestným činom, nemožno potom konštatovať, že od 14.6.2016 obžalovaný pokračoval v páchaní trestného činu. Pokiaľ konanie obžalovaného by od 14.6.2016 bolo trestným činom, tak v tomto nepokračoval, keďže jeho konanie do 14.6.2016 nie je trestným činom, ale od 14.6.2016 by prípadný trestný čin len začal páchať.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto prvostupňový súd podľa názoru krajského súdu nepostupoval správne, keď obžalovaného uznal za vinného pre skutok, pre ktorý nebolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie obžalovanému a taktiež pre ktorý na neho nebola podaná obžaloba. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd rozhodol o skutku, ktorý obžalovaný začal páchať až po podaní obžaloby.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto krajský súd na základe odvolania obžalovaného zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám oslobodil obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por., avšak pre skutok, pre ktorý bola na obžalovaného podaná obžaloba, teda pre neplatenie výživného od mesiaca júl 2015 do 1.6.2016. Obžalovaný bol oslobodený z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom tak, ako to konštatuje v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd. Len takýto postup možno podľa názoru krajského súdu považovať za správny, keďže rozhodol o skutku, pre ktorý bolo obžalovanému vznesené obvinenie a bola podaná na neho aj obžaloba.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.